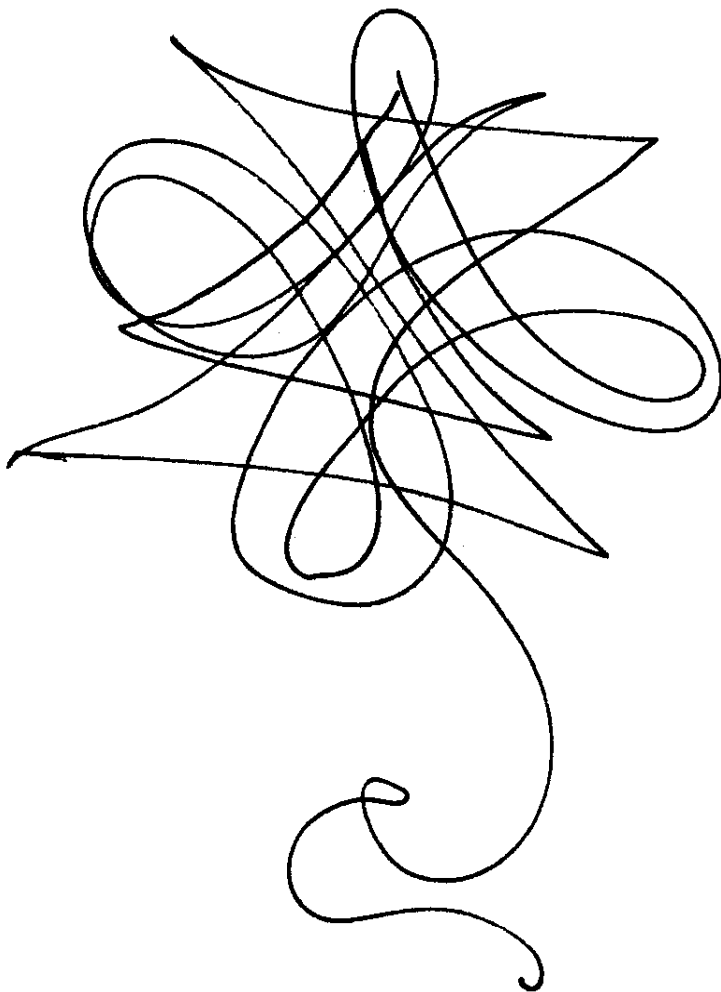

Sonety na čtyři rýmy,
tzv. miltonovské.

(4a, 4b, 3c, 3d.)

I.

Trosky

Na palubě troskek světa jak ho známe
pokácené sloupy břectan ovíjí,
slunce, obcházejíc šikmou rafii,
prstem stínu kreslí znaky času známé.

Procházíme vodou, paprsek se láme,
ozářuje listy valisnerií,

dole, pod lupeny vodních lilii
ponořeni, sobě obroviti se zdáme.

Na roubení studně Kristus bezhlavý
stejně bezhlavé již ženě ze Samarií
cosi důstojně a tiše vypráví,

avšak dále v parku naši bozi zardí
s prázdňým pohledem a s bezvýraznou tváří
se samozřejmostí drobných pohlaví.

α

II.

Na okraj literatury

V řadě uznávaných dnešních básníků
vypadají všichni více méně stejně,
když své vertikální prosy neochvějně
balancují na konečcích jazyků,

uniformní jako neřest návyku,
kterým pubescenti hřeší nevěřejně,
mají dokonce i stejnou topiku
kterou přemílají v jednotném mlejně,

totiž jak je naše existence hrozná
nejenom ta česká, vůbec světová.
Jeden od druhého se jen stěží pozná:

Je to ovšem jenom macha taková
stále k dispozici, dávno hotová:
Všichni jsou jak zrnka jediného hrozna.

III

കൃഷ്ണ

9, കണ്ണിട്ടു ചുറ്റുമ്പോൾ നീ വഴലിടുന്നിടം
 ഗുണമുള്ളതല്ല നല്ലതല്ല പക്ഷെ ഉദ്ദേശ്യമല്ല
 നീയെ കണ്ടാൽ ഉത്തമമല്ല ഉത്തമമല്ല ഉത്തമമല്ല
 നീയെ കണ്ടാൽ ഉത്തമമല്ല ഉത്തമമല്ല

ഉപാദേശ്യമല്ല, നീയെ വെച്ചാൽ ഉത്തമമല്ല
 നീയെ കണ്ടാൽ ഉത്തമമല്ല ഉത്തമമല്ല
 നീയെ കണ്ടാൽ ഉത്തമമല്ല ഉത്തമമല്ല

10 നല്ലതല്ല ഉത്തമമല്ല ഉത്തമമല്ല
 നീയെ കണ്ടാൽ ഉത്തമമല്ല ഉത്തമമല്ല

പക്ഷെ നല്ലതല്ല ഉത്തമമല്ല ഉത്തമമല്ല
 നീയെ കണ്ടാൽ ഉത്തമമല്ല ഉത്തമമല്ല

IV.

Štrašák

Na dřevěném kříži sebou kýváje,
tvorěn starým šetstvem, stojí štrašák v zeli,
zpoza klobouku se na svět díváje,
jako duše vězně z pomyslné cely.

Němě stojí v poli, neustále bdělý,
pozoruje lidí divné mumraje,
věčný karneval, jenž miji, skuhraje
tvary měnící se stále, po den celý.

Jako hadru kus se na svém dřevě kývá
jako prázdna blána bez polstuchy
jeho vlastní joucno úplně se skrývá

v odložené, staré šaty pastuchy,
avšak nikdo o tom nemá potuchy,
že si uvnitř zpívá jeho duše živá.

V.

Horská pouť.

Na vysoké hoře, ve vřesu a kletci
kráčí galerií divných kamení:
na obzoru matné hory ještě větší,
na kamenech divná tajná znamení.

Horský ručej, jenž se v sněhu pramení
prozpevuje tajnou rituální věc
písní o neznámém, skrytém nebezpečí,
nebo možná o smrti a spasení.

Pozvedaje oči, hledím na oblohu
jež se sedmodře klene do šíra,
na kamení kladu opatrnou nohu,
vítr průzračný se do mne opírá,
kráčí stále vzhůru, víra, nevíra,
zdali dostanu se k neznámému bohu.

Hypnagogie

jak velebná jsou křídla pteryánů,
když se na svá hřadoviště vracejí,
fosforeskující modrou nadějí,
která vzrůstá nejvíc pozdě k ránu.

Jida okřídlenou mořskou pannu
prodírat se hbitě vzdušnou pětějí
vrchní pteryán, jsa zvíč hydroplánu,
rozvírá svá křídla stále mocněji.

Všichni letouni se na svá místa vrací
dříve, než se věžní strážci probudí:
pteryáni, saně, meluzíny, draci

jakžto i jiné plémě oblačí,
dvákr mrtvý rytíř s ruží na hrudi
pyká za neřesti dlouhých generací.

Hybris catholica

Pouznášíte nosy, důležité strojí,
že prý, konajíce vojenské umění
spolupracujete v stálém strojení
a až dokoná se, stanou se z vás boží.

Nudi, nudi vaše vertikální prsy,
beznadějně prázdné, nudi k zbláznění,
jen slov sproutých občas pádné zabzdění
zesmrdí z té nudy jako lejno koží.

Odňal, odňal, odňal, odňal nám Bůh zpěvy
není pochyb, není, že jsme zhřěšili,
není básníků, jen atrap pyšné zjevy,

ať se nikdo, nikdo, nikdo nemýlí:
Všechna poesie zmizí za chvíli
z národa, jenž svoje přece ctití neví.

Lekce z ornithopsychologie.

 O savané kráčí tlupa zoboroží,
 druh Bucorax caffer; v tlupě rodinné
 krmí všichni svoje mláďe jediné,
 pouze dominantní pár se ale hrůží.

Když však mladý samec otce svého složí,
 ke své matce se pak vícně přivine,
 zplodí další mláďe — tlupa nezhyne,
 což se zdá být hrůškou čertí aneb doží.

Neboť podle Junga oidipovské snahy
 platí pouze tam, kde žijí semité,
 arijce že Freud jen svádí z jejich dráhy:
 dušně zoboroží plémě zemité
 vskutku vypadá jak Israelité,
 což se zdá tě thesei dodávatí ráhy.

Tajná vegetace

Za hlubokých noci mechovitě stíny
 rozkvetají v květy divně zářivé:
 jsou to lilie a růže průzračné
 které matně hoří jako plamen slunný.

Tak, jak běžné květy vyvstávají z hlíny
 tyto rostou ze tmavých stínů průzračné
 a tak rozvěcují prostor nehostinný,
 kde nebylo žádné krásy význačné.

Duše spících panen z paláců i chýšů
 přilétají na ty květy skleněné,
 selest jejich křídel ucho sotva slyší,
 pijí oněch květů šťávy plamenné
 a pak opět mizí v modrožluté výši,
 dříve, než se bílé ráno rozklene.

~

Kouzelný přemek

(památce Eduarda Keara)
Kulhavě kráčí loudruk Hobba,
na hlavě klobouk cylindritý:
V předtuše příští kalamity
srou duši začaroval do psa

stylem Euthelyophiopsa,
jenž v řiti sumýře je skrytý.
Nemá již pouhy a city,
může si zpívat hejsa hopsa.

Tak spokojeně městem kráčí,
svou duši na řetěze veda:
I kdyby přepadl ho vráči
nepostihne ho žádná bída
neb bezduchost mu trpět nedá,
což ke štěstí mu zcela stačí.

L